

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA VILÁGA

Pio atya vallomása a stigmák ajándékáról (2.)

A stigmák megjelenéséről maga Pio atya így vallott egyik lelki gyermekének, Cleonice Morcaldinak 1968. szeptember 9-én: „Atyám, holnap van stigmái megjelenésének ötvenedik évfordulója.” Mire ő: „A miséé?” - „Nem, nem, első szentmiséjének évfordulója 1960-ban volt, holnap a keresztre szegezésének évfordulója lesz.” Erre Pio atya így szólt: „Ötvennyolcadikat akartál mondani?” - „Igen, igaz, Pietrelcinában már megkapta a láthatatlan stigmákat, a Madonna születésnapján, 1910. szeptember 8-án.” - „Hát igen.” - válaszolta az atya, és lehajtotta fejét.

Pio atya Benedetto atyának szóló, 1911. szeptember 8-ai keltezésű levelében szintén azt írja, hogy a jelenség már egy ideje tart. Vagyis 1910 óta. Így ír: „Tegnap este valami különös dolog történt velem, amit én sem megmagyarázni, sem megérteni nem tudok. Tenyerem közepén megjelent egy kis vörös folt, és a pirosság helyén éles fájdalmat is éreztem. A bal kezemben erősebb fájdalmat éreztem, sőt, az a tenyerem még most is fáj. A lábamban is érzek némi fájdalmat. Ez a jelenség valójában már egy éve tart, de csak most először számolok be erről önnek, mert az a fránya szégyenérzet mindig visszatartott. Ha tudná, most is mennyire gyözködnöm kellett magam, hogy beszéljek önnek róla! Még sok más dolgot is el szeretnék mesélni, ám nem találok a megfelelő szavakat. Így egyelőre csak annyit mondok: amikor a szentségi Jézussal találkozom, a szívem olyan hevesen dobog, hogy azt alig lehet szavakkal kifejezni.”

Talán meglepőnek tűnhet, hogy Pio atya ilyen késve tesz említést e csodálatos eseményről provinciálisának és lelkiatyjának, Benedetto atyának. Az ok valójában félnék és visszahúzódó természetében keresendő. Mint ahogyan be is vallotta Benedetto atyának, ki tudja, már hány és hány alkalommal ragadtott tollat, hogy írjon, ám nem találta a szavakat, nem volt ereje folytatni, elmondani azt a hatalmas örömet és egyben azt a lelket mélységesen felkavaró élményt, amelyet a testén megjelenő rejtélyes sérülések feltűnése jelentett. A lelkiatya is sokat gondolkozott erre a szenzációs hírre adandó válaszában. Az egyház, mint köztudott, általában elismeri a stigmák megjelenésének természetfeletti eredetét, az egyes esetek megítélésében azonban felettébb óvatosan jár el. És nem is nyilvánít minden esetben végleges véleményt. Valamit azonban válaszolni kellett a fiatal Forgionének. A válaszlevél nem szolgáltatott okot elhamarkodott lelkesedésre, ám ez nem is lett volna elképzelhető egy olyan maximálisan alázatos léleknél, mint amilyen Pio atya volt. Azonban nem lenne helyes az sem, ha a válasz kioltaná a fiatal szerzetes lelkében égő misztikus lángolást. **San Marco in Lamis-i Benedetto** atya tehát értesülést szerez a Pietrelcinában történekről, és bölcs lelkivezetőként higgadt és óvatos választ készül írni tanítványának, hogy azzal sem az elbizakodottság kísértésébe, sem pedig a kishitűség bűnébe ne vezesse a fiatal szerzetest.

A lelkivezető válasza végül huszonegy napnyi bölcs mérlegelés és gondolkodás után születik meg. A levél nyitva hagyja az ajtót az isteni misztérium előtt, ám egyúttal önmérsékletre és titoktartásra int. Benedetto atya Tóbiás könyvét idézi: „A király titkait meg kell őrizni. Isten tetteit azonban föl kell fedni és hirdetni kell.” Az atya figyelmeztet: egyelőre jobb titokban tartani a misztikus ajándékot, amelyben Pio atyát a megfeszített Krisztus részesítette. Az előljáró tudja, az egyház mennyire óvatos körültekintéssel fogadja mindig ezen jelenségek hírért. Az orvostudomány is döbbenetben áll e titokzatos jegyek előtt, amelyeket nem lehet tudományos okokkal megmagyarázni. Sőt, talán helyesebb sokak körében elterjedt hitetlenségről beszélni, mint megdöbbenésről, és minden eszközzel el kell kerülni, hogy a közvélemény vagy az egyházi hatóságok összemossanak egy valódi, megtörtént csodás esetet a szerfelett gyanús jelenségekkel. Ha igaz az, hogy a stigmák megjelenése Pio atya nevét megismerteti az egész világgal, akkor azt is el kell ismerni, hogy életszentsége távolról sem csupán ezzel mérhető. S ahogyan Benedetto atya megjósolta, Pio atya boldoggá avatási eljárásában valóban nem is a stigmák jelentették a legnyomósabb érvet, hanem lelki életének tisztasága és szentsége. Ez a megkérdőjelezhetetlen tény volt az, amely őt az egyház oltárára, és minden gyanú fölé emelte. Pio atya szentsége és hősiességei egész életvitelében nyilvánvalóak, még akkor is, ha ezt sokan és sokféle módon próbálták meg elhalványítani. Pio atyának valójában nem volt szüksége a stigmákra ahhoz, hogy életének szentségét bizonyítsa, s nem kellett túlságosan bizonygatnia az életében bekövetkező más misztikus események valódiságát sem, hiszen arról a körülötte élő emberek maguk is meggyőződhetnek. Mindazonáltal természetesen ki kell jelentenünk, hogy a stigmák valódiságához Pio atya esetében nem férhet kétség, azok nem mások, mint a megfeszített Krisztus természetfeletti ajándékai az ő papja számára. Azok valódiságát több orvos is elismerte Pio atya környezetében.

Elsőként Andrea Cardone pietrelcinai orvos, aki Pio atyát ezen időszakban kezelte, és akihez baráti szálak is fűzték. Cardone doktor az atya kezein megjelenő sebről a következőket nyilatkozta: körülbelül fél centi nagyságú mindkét sebhely, amelyekből időnként friss vér tör elő, mégis csodálatos, természetfeletti illat lengi azokat körül. A seb teljesen átüti a tenyeret, olyannyira, hogy a fény egyértelműen átszűrődik a kézfej és a tenyér belső oldala között. A doktor hüvelyk- és mutatóujját rá is helyezte Pio atya seibe, és az orvos két uja a sebet érintve majdnem összeért, miközben az atya éles fájdalmat érzett, és azzal ugratta barátját, hogy a „hitetlen Tamást utánozza.” A misztikus sebeket egy másik orvos is behatóan ismerte: a római illetőségű doktor Giorgio Festa, aki több alkalommal is elvégezte vizsgálatait a kapucinus előljáró atyák kérésére. Megállapította, hogy a sebhelyek miatt Pio atya éles fájdalmat érez, amely például járás közben is kínozza őt, azért alakult ki a Pio atyára későbbiekben oly jellemző lassú és bizonytalan járás.

Az atya oldalán lévő sebhely egy fordított keresztre emlékeztet. Azt nem idézhette elő valamiféle kémiai anyag használata vagy külső sérülés, hiszen a sebhelyet határozott körvonalak veszik körül, és nem mutat semmilyen hajlamot a heggesedésre... (folytatás következik)

HOGYAN GYÓNTATOTT?...

Ismertem több különböző személy esetét, akik a gyónás során így vádolták magukat: „Atya, a szokásos kis bűnöket követtem el, a szokásos butaságokat...” Ő pedig hajthatatlanul: „Kis bűnöket? Csacsiságokat, Istent megbántoa? Horrd el magad!”, és ez alkalommal nem volt mit tenni. Gyóntatásai olyanok, mint az ígéhirdetés és az üdvösség, a fájdalom és az öröm, a szemrehányás és a szeretet eseményei. Tanúsítja ezt egy 1916. augusztus 23-ai foggiai levél: „Tudnia kell, hogy egy percre sem szabadulok tőle: egy seregnyi Jézusra szomjazó lélek zúdul rám, hogy a fejükre tegyem a kezemet.”

A legnyilvánvalóbb bizonyossággal mindent megtett, hogy az emberek lássák: a gyóntatószék az isteni irgalmasság bírósága, de ezzel egyidejűleg a megszenvedett papi szeretet katedrája is. Az egyik bűnbánónak ezt kellett mondania: „Nem látod, milyen fekete vagy? Menj, tedd rendbe a dolgokat, változtasd meg az életed, aztán gyere vissza és meggyóntatlak.” Tarcisio atyát, aki szemtanúja volt a jelenetnek, mellbe vágja a válasz, de Pio atya azt mondja neki: „Ha tudnád, micsoda dőfések járták át előtte a szívemet! De ha nem így teszek, sokan nem térnek meg Istenhez!”

Olykor elismétli: „Szeretben és fájdalomban szültelek téged.” Én meg is fenýíthetem a gyermekeimet, de jaj annak, aki egy ujjal is hozzájuk ér!”...Útésekkal akarom őket azonnal talpra állítani.” A bűnbánók szívébe reményt és bizakodást áraszt az isteni megbocsátás iránt. Azt írja: „Nem szeretted már egy ideje az Urat? Nem szeretted még mindig? Nemde hón óhajtod szeretni örökre? Ne félj hát semmitől! Tegyük fel, még ha elkövetted volna e világ minden bűnét is, Jézus azt ismétli neked: bűneid bocsánatot nyertek, mert nagyon szeretted.”

Más alkalommal: „Legyetek biztosak benne, Isten képes mindent elutasítani egy bűnben fogant teremtményben, amely Ádám eltörölhetetlen örökségét viseli magám; de teljesen képtelen visszautasítani az őt őszintén szeretni akaró vágyat.”

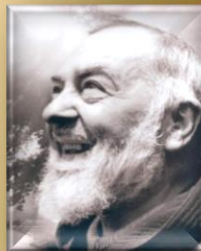
Az egyik léleknek, aki megkérdezte tőle, mi a gyóntatószék, azt válaszolja: „Trón, ahol Isten felsége ül.” Egy síró fiattól azt kérdezte Pio atya: „Miért sírsz?” Ő ezt válaszolta: „Mert nem oldozott fel.” Gyöngéden ezt válaszolta neki Pio atya: „Gyermekem, nem azért tagadtam meg a feloldozást, hogy a pokolba küldjelek, hanem a mennybe.”

Lercaro bíboros az 1969-ben Trapaniban rendezett egyházmegyei Eucharisztikus Kongresszusa ezekkel a szavakkal emlékezett meg az atyáról: „A gyóntatószék számtalan belső, lelki fájdalom forrása volt számára: az volt az ő passiója. A bűn ránehezedett, a bűn, melyet meghallgatott, megállapított és felrótt, de azért, hogy lehívja Isten irgalmát; a bűn, amelyet Isten nevében megbocsátott, megsebezte a lelkét... Ő pedig egyesítette szenvedését Krisztus szenvedésével, hogy bocsánatot nyerjenek a testvérek bűnei.”

És igazi elhatározást akart. Mi sokszor könnyelműen gyónunk, szinte megszokásból. Nála ez lehetetlen volt. Egyik alkalommal találkoztam egy velem egyidős fiatalemberrel, akit nem ismertem fel azonnal; ő ismert fel engem. Gimnazista korunkban ugyanabba az iskolába jártunk és aztán nem láttuk többé egymást. Egy hónapos szabadságát töltötte San Giovanniban. Azt mondta nekem: „Tudod? Háromszor kellett elmennem az atyához, mire megkaptam a feloldozást. Nem értettem, miért küld el mindig; azt hittem, őszinte vagyok és megbántam a bűneimet. A harmadik alkalommal elhatároztam, hogy kijavítom egyik hiányosságomat. Anélkül, hogy bármit mondtam volna, az atya észrevette és feloldozott.” Ő megtehetette ezt, mert hosszabban tartózkodott ott; de ez nem mindenki számára volt lehetséges. Különösen a nyári hónapokban, a legnagyobb tolongás idején, egy szabály volt érvényben: ha gyónt valaki és utána újra szentgyónáshoz szeretett volna járulni, legalább hét napnak kellett elteltnie. Íme, miért indultak el sokan újra hazafelé San Giovanniból feloldozás nélkül...

(Don Gabriele Amort vallomása Pio atyáról)

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

5/7.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (14.)

Wanda Poltawska doktornő így folytatja tanúságtételét: „1967 májusában tehát eljutottam San Giovanni Rotondóba, és ott lehettem az oltár mellett, ahol Pio atya misét mondott. Az atya ülve misézett, kezét kesztyű borította, ám amikor az oltárszentséget felmutatta, a kezét borító kötésen vöröses foltot vettem észre. Nem is ez volt rám megrendítő hatással, hanem inkább az a különleges mód, ahogyan az idős szerzetes misézett. Először úgy éltem meg, mintegy véres áldozatot, a szeplőtelen Bárány végtelen fájdalomának visszatükröződését láttam az atya testén. Pio atya homlokán izzadtság gyöngyözött, keze remegett, és egész tekintete nagy fájdalomról tanúskodott: ezt biztosan állíthatom, hiszen orvos vagyok. Majd az atya a sekrestye felé indult. Amikor a rá váró emberek kis csoportja elé ért, megállt, és határozottan hozzám lépett. Rám mosolygott, megsimogatta a fejemet, egyenesen a szemembe nézett és megkérdezte tőlem: „Hát minden rendben van?” Azt a tekintetet soha nem fogom elfelejteni, szívemben őrzöm, amíg csak élek. Abban a pillanatban megértettem, hogy felismert engem, és biztosan tudtam, az ő közbenjárásának köszönhetem, ha betegségemben végül is az az öt százaléknyi esély győzedelmeskedett. Azzal az érzéssel tértem vissza hazámba, Lengyelországba, hogy megtaláltam az „én szentemet”, aki örökké védelmezni fog engem ezentúl.

Poltawska doktornő egy másik esetről is beszámolt: egy alkalommal otthon, Lengyelországban egy asszony arra kérte, látogassa meg kórházban fekvő hűgát, aki súlyos beteg. „Amikor bementem hozzá, az asszony így szólt: Pio atya megmondta, hogy el fog jönni hozzám. Nem tudom, az atya hogyan közölte ezt velem, tény az, hogy én ott voltam. Az asszonyon ezt követően sikeres műtétet hajtottak végre...”

...Lehetetlenség lenne leírni, mennyi minden történt velem a harminc év alatt, mialatt Pio atyával kapcsolatban álltam, de meggyőződésem, hogy az emberi élet egyik legszebb és legnagyobb vigaszt nyújtó igazsága, hogy Isten gondviselő jósága eláraszt minket, elmerülhetünk szeretetében, amelyet teremtményei iránt érez. Ezt a mélységes szeretetet a szentek a maga teljességében érezték és élték át.”